

ПОСЛЕДНАТА ЗВЕЗДА

Рик Янси

Превод Евелина Пенева

ЕГМОНТ

На Санди
„Светът свърши. Светът започва отново.“

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *The Last Star*

Copyright © 2016 by Rick Yancey

Превод Евелина Пенева

Редактор Надя Калъчева

Коректор Ина Тодорова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2016

Тираж: 1000 бр.

ISBN 978-954-27-1733-1

*Да не се отчайва никой.
Дори и последната звезда на надеждата да угасне
в най-черната от всички нощи.*

– Кристоф Мартин Виланд

МОМИЧЕНЦЕТО, КОЕТО МОЖЕШЕ ДА ЛЕТИ

ПРЕДИ МНОГО ГОДИНИ, когато баща ѝ бил на десет години, отишъл с жълт автобус до планетариума.

И там, над него, таванът се взривил в милиони блещукащи късчета светлина. От смайване устата му увиснала. Малките му пръстчета се вкопчили здраво в ръба на дървената пейка, на която седял. Над главата му бели точки бял огън се въртели, светли като деня, в който Земята се появила като почерняла скала, с дупки по повърхността си и движеща се в орбита около обикновено слънце на ръба на обикновена галактика в безкрайната вселена.

Голямата мечка. Орион. Рало – монотонно мънкал астрономът. Вдигнали лица и отворили усти, децата били забравили да мигат. Момчето се чувствало безкрайно малко под необятното изкуствено небе.

Този ден останал завинаги в паметта му.

След години, когато неговата малка дъщеричка тичаше към него с топчестите крачета на наскоро проходило дете, с поглед, преливащ от нетърпение и радост, и викаше: *Татко, татко*, разперените ѝ пълнички пръстчета се протягаха към него. Протягаха се към небето.

И щеше да скочи, безстрашно да се хвърли в пространството, защото той не беше просто нейният баща – той беше *татко*. Татко щеше да я хване, никога нямаше да позволи да падне. Момиченцето викаше: *Летя, татко, летя!*

И скачаше, политаше към простора на безкрайното небе, разперила ръце да прегърне безкрая, с отметната назад глава,

хвърчаща към онова място, където ужас и почуда се срещат. Письците ѝ изразяваха чистата радост от безтегловността и свободата, от сигурността на ръцете му, от чувството да си жив.

Касиопея.

От онзи ден в планетариума, та до появата ѝ след петнадесет години, той бе знаел със сигурност какво име ще носи дъщеря му.

„ЩЕ ПОСЕДЯ С ТЕБ“

ТОВА Е МОЕТО тяло.

В най-ниската част на пещерата свещеникът вдигна последната нафора – запасът му се беше изчерпал – към скалните образувания, които му напомнях на замръзнала по средата на реф драконова паст. Каменните издатини приличаха на зъби и на светлината от лампата проблясваха в червено и жълто.

В ръцете си държеше провала на божествената жертва.

Приемете го, всички вие, и яжте от него...

После чашата с последните капки вино.

Приемете го, всички вие, и пийте от него...

Средата на ноември, полунощ. В пещерите, под земята, малката група оцелели щеше да остане на топло и на скрито с достатъчно запаси, за да издържи до пролетта. От месеци нямаше и един умрял от чумата. Изглежда, най-лошото беше отминало. Тук бяха в безопасност, в пълна безопасност.

С вяра в любовта и в милостта ти, ям от твоето тяло и ния от твоята кръв...

Шепотът му отекваше в дълбоката пещера. Катереше се по хлъзгавите стени, промъкваше се по тесния проход към помещенията на по-високо, където оцелелите негови събратя спяха неспокойно.

Да не ми донесат наказание, ами здрав разум и здраво тяло.

Нямаше повече нито хляб, нито вино. Това беше последното му причастие.

Нека плътта Христова ми донесе вечен живот.

Залъкът стар хляб омекна на езика му.

Нека кръвта Христова ми донесе вечен живот.

Капките вкиснало вино опариха гърлото му.

Бог в устата му. Бог в празния стомах.

Свещеникът зариди.

Наля няколко капки вода в чашата. Ръката му трепереше. Изпи скъпоценната кръв, смесена с вода, и избърса потира с

кърпа.

Свърши се. Вечната жертва се свърши. Изтри страните на лицето си със същата кърпа, която използва и за потира. Сълзите на човека ведно с кръвта на Бог. Нищо ново.

Избърса подноса за нафората с кърпата, после пхна кърпата в потира и го остави настрана. Свали зеления епитрахил от врата си, внимателно го сгъна и го целуна. Обичаше всичко, свързано със службата на свещеник. Най-много обичаше литургията.

Яката му беше мокра от пот и сълзи – стоеше му хлабаво на врата. Шест килограма беше отслабнал, откакто избухна чумата и изостави епархията си, за да извърши сто и петдесет километровото пътешествие до пещерите, северно от Урбана. По пътя спечели много последователи – към петдесет, макар тридесет и двама да умряха от заразата, преди да стигнат безопасното място. Щом смъртта им наближеше, той извършваше ритуалите, независимо дали отиващият си беше католик, протестант или евреин: *Нека Господ и неговата любов и милост ти помогнат...* С палец изписваше кръст на пламналите им чела. *Нека Бог, който те освобождава от греховете ти, те спаси...*

Кръвта, която течеше от очите им, се смесваше с мирото, което втриваше в устните им. Димът се кълбеше над полетата, спотайваше се в горите и се стелеше над пътищата като лед над лениви реки посред зима. Пожари в Кълъмбъс. Пожари в Спрингфийлд и Дейтън. В Хъбър Хайтс, Лондон и Феърборн. Във Франклин, Мидълтаун и Ксиниа. Вечер светлината от хиляди пожарища оцветяваше в мътен оранжев цвят дима и небето се снишаваше над главите им. Свещеникът се търеше през задимените местности, притиснал с една ръка кърпа на носа и устата си, а с другата бършеше сълзите, които се стичаха по лицето му. Под изпочупените му нокти имаше засъхнала кръв, по ръцете му и в подметките на обувките му – също. *Наблизо е вече* – окуражаваше той спътниците си. – *Не спирайте*. Докато вървяха, някой го нарече „оцет Мойсей“, защото извеждаше народа си от мрака на дима и пожара към Обетованата земя в „Най-живописните пещери на Охайо!“.

Там, разбира се, завариха хора, които ги посрещнаха. Свещеникът го очакваше. Пещерата не гори. Метеорологичното

време не я плаши. И най-хубавото от всичко е, че лесно се отбранява. След военните бази и правителствените сгради пещерите бяха местата, към които най-често се насочваха хората след Пристигането.

Събраха припаси, вода и консерви, одеяла, превръзки и лекарства. Оръжие, естествено – автомати, пистолети, пушки и много ножове. Болните бяха поставени под карантина в туристическия център над земята, лежаха върху тесни легла, разположени между стелажите на магазина за сувенири. Свещеникът ги посещаваше всеки ден, говореше им, молеше се с тях, изслушваше изповедите им, причестяваше, прошепваше им на латински думите, които искаше да чуят: *Per sacrosancta humanae reparationis mysteria...* Със *свещените тайнства на човешкото спасение...*

Преди чумата да си отиде, смъртта отнесе стотици. Изкопаха дупка, дълбока тридесет стъпки и широка десет, на юг от центъра за приемане и там изгаряха умрелите. Димът се носеше ден и нощ, а мирисът на изгоряла плът стана така привичен, че почти не им правеше впечатление.

Вече беше ноември. В най-дълбоко разположеното под земята помещение свещеникът се надигна. Не беше висок и въпреки това трябваше да се приведе, за да не удари главата си в тавана на пещерата или в назъбените израстъци, които се спускаха от покрива на драконовата паст.

Литургията завърши, вървете си в мир.

Остави потира и кърпата, подноса за нафората и епитрахила си. Те вече бяха реликви, артефакти от епоха, която се отдалечаваше в миналото със скоростта на светлината. *Започнали сме като пещерни хора* – мислеше си свещеникът, докато вървеше към повърхността – *и се превърнахме отново в пещерни хора.*

Дори най-дългото пътуване е цикъл, а историята винаги се връща на мястото, откъдето е започнала. От молитвеника: „И помни, че от пръст си излязъл и в пръст ще се превърнеш.“

Свещеникът се надигна като гмуркач, който изскача към блесналия над водата небесен свод.

По дългия проход, който се виеше леко нагоре между стените на съзлязлия камък, подът бе гладък като писта за боулинг. Само допреди няколко месеца тръгналите на екскурзия

из околностите ученици бяха вървели в редица по един, бяха прокарвали пръсти по повърхността на камъка, а очите им бяха търсели чудовища в спотайващите се в процепите сенки. Все още са били в такава възраст, когато вярват в чудовища.

А свещеникът се издигна като левиатан¹ от най-мрачната глъбина.

Пътеката към повърхността минаваше покрай Дивана на пещерняка и Кристалния крал, пресичаше голямата зала, основното помещение, което бежанците обитаваха, и най-накрая стигаше до Двореца на Боговете, любимата му част от пещерите, където кристалните образувания блестяха като замръзнали късчета лунна светлина, а таванът се нагъваше като разбиващи се в брега вълни. Тук, близо до повърхността, въздухът беше по-рядък, ставаше по-сух, в него се прокрадваше дим от пожарите, които продължаваха да вилнеят из света, който бяха загърбили.

Да благослови Бог тези пепелища, които показват, че сме прах.

Откъслечи от молитва преминаваха през главата му. Фрагменти от песнопения. Литании, благословии и думи на опрощение: *Нека Бог ти опрости греховете и ти даде покой, освобождавам те от греховете ти...* Както и цитати от Библията: „До планинските основи слязох, земята със своите затвори ме навеки; но Ти, Господи, Боже мой, ще изведеш душата ми из ада.“².

Кандилото, в което гореше тамян. Нежният лъч слънчева светлина, който падаше върху витража. Скърцането на църковните пейки в неделен ден като корпуса на древен кораб далеч в морето. Постоянният ритъм на сезоните, календарът, който управляваше живота му още от най-ранна възраст: Коледните пости, Коледа, Великите пости, Великден. Осъзнаваше, че обича не което трябва, ритуалите и традициите, помпозността и суетността, заради които непринадлежащите към католицизма хора обвиняваха Църквата. Обичаше формата, не съдържанието, хляба, не тялото.

Това не го правеше лош свещеник. Той беше тих, смирен и изпълнен с вяра в призиванието си. С радост помагаше на хора-

¹ Библейско морско чудовище. – Бел. прев.

² Книга на пророк Йона 2:7. – Бел. прев.

та. Седмиците в пещерата бяха един от най-изпълнените със смисъл периоди в живота му. Страданието води Бог в естествения му дом. Управителят на терора и объркването, болката и загубата отиваше там, където се е родил. *Обмени валутата на страданието* – помисли си свещеникът – *и ще видиш лицето му.*

Пред изхода при Двореца на Боговете седеше пазач. Грубата му осанка се очертаваше на изпъстреното със звезди небе над него. Повей северен вятър беше изчистил небето и бе донесъл предчувствие за зимата. Мъжът носеше нахлупена ниско на челото бейзболна шапка и протъркано кожено яке. Държеше бинокъл. На коленете му лежеше пушка.

Мъжът кимна за поздрав към свещеника.

– Къде ви е палтото, отче? Застудя тази вечер.

Свещеникът се усмихна изнурено.

– Дадох го на Агата.

Мъжът изсумтя с разбиране. Агата беше мрънкалото на групата. Все ѝ беше студено. Все беше гладна. Все нещо *не ѝ беше удобно*. Вдигна бинокъла към очите си и огледа небето.

– Видя ли нови? – попита свещеникът. Преди седмица бяха забелязали първия сребристосив предмет с форма на пура, който се задържа неподвижен над пещерите в продължение на няколко минути, после тихо се стрелна напред и нагоре и остави едва забележима следа в необятната синева. Друг – или същият – се появи след два дни, безшумно се плъзна над тях и изчезна зад хоризонта. Нямахме съмнение какъв е произходът на тези странни апарати – обитателите на пещерата знаеха, че е извънземен, – обгърнато в тайнственост оставаше предназначението им и това ги плашеше.

Мъжът свали бинокъла и разтри очи.

– Какво има, отче? Безсъние ли ви мъчи?

– О, аз не спя много напоследък – отвърна свещеникът. – Работата е твърде много – отговори спокойно, защото не искаше мъжът да реши, че се оплаква.

– В окопите няма атеисти. – Клишето увисна във въздуха като противен мирис.

– И в пещерите – допълни свещеникът. Откакто се бяха запознали, той се мъчеше да опознае този мъж, който обаче си

оставаше като затворена стая със здраво залостена с резе врата. Заради гнева, скръбта, безнадеждността и страха пред осъдения живот във време, взето назаем. От месеци насам нямаше как да се скрият от истината или да се правят, че не разбират ситуацията. При някои смъртта ставаше акушерка на вярата. За други беше убиец на вярата.

Мъжът извади пакетче с дъвки от джоба на гърдите си, внимателно разопакова една и я сгъна в устата си. Преброи останалите лентички и пак прибра пакета в джоба си. Не предложи дъвка на свещеника.

– Последното ми пакетче – обясни той. Намести се на камъка.

– Разбирам – рече свещеникът.

– Нима? – Челюстта на мъжа се движеше в хипнотичен ритъм, докато дъвчеше. – Наистина ли разбирате?

Сухият хляб, киснатото вино – още усещаше вкуса им на езика си. Хлябът можеше да бъде разчупен, виното можеше да бъде поделено. Не биваше да празнува литургията сам.

– Вярвам в това – отвърна дребничкият свещеник.

– Съмнявам се – мъжът говореше бавно и преднамерено, – не вярвам в нищо.

Свещеникът побледня. Тихият му, объркан смях заприлича на топуркането на детски крачета по дълго стълбище. Докосна нервно яката си.

– Вярвам, че щом силата загине, отново ще се възроди – каза мъжът с пушката. – Всичко се възражда. Силата си отива – силата се връща. Това е вярата, нали? – Дъвчеше дъвката, от ляво надясно, избутваше зеленото топче напред и назад с езика си. – А после идват новини от крайбрежието, че вече няма крайбрежие. Сега Рио е притежание на океана. Голяма работа и какво? И преди е имало земетресения. Имало е цунами. Прилявал му е на някого Ню Йорк, нали? Какво е пък толкова ценното на Калифорния? Пак ще си стъпим на краката. Винаги си стъпваме на краката. Това си мислех.

Пазачът кимаше, гледаше към нощното небе, към студентите искрящи звезди. Погледът му беше насочен нагоре, а гласът приглушен:

– После хората се разболяха. Антибиотици. Карантини. Де-

зинфектанти. Сложихме си маски и си миехме ръцете, докато кожата ни не започна да се лющи. Повечето от нас така или иначе изгинаха.

Мъжът с пушката наблюдаваше звездите, сякаш очакваше да се откъснат от черното небе и да паднат на Земята. И защо да не го направят?

– Съседите ми. Приятелите ми. Съпругата ми и децата ми. Знаех, че няма всички да умрат. Как е възможно всички да умрат? Някои хора щяха се разболеят, но повечето щяха да си останат здрави, а другите да оздравеят, нали? Това е вярата. В това вярвахме.

Издърпа дълъг ловджийски нож от ботуша си и с върха му започна да чисти мръсотията изпод ноктите си.

– Това е вярата. Растеш, отиваш на училище. Намираш си работа. Жениш се. Създаваш семейство. – Приключи с почистването на едната ръка, по един пръст за всеки житейски етап, после се захвана с другата. – Децата ти порастват. Те отиват на училище. Намират си работа. Женят се. Създават семейство. – *Стръг, стръг. Стръг, стръг, стръг.* Бутна шапката назад с опакото на ръката, в която държеше ножа. – Никога не съм бил това, което наричате религиозен. Не съм влизал в черква от двадесет години. Но знам какво е вярата, отче. Знам какво е да вярваш в нещо. Лампите угасват, светват отново. Водата при наводнение залива големи площи, после се оттегля. Хората се разболяват, после оздравяват. Животът продължава. Това е истинската вяра, нали? Вземете вашето дрън-мрън за рая и ада, греха и спасението, изхвърлете го и пак няма да сте ни взели вярата. Дори най-запалилите атеисти вярват в това. Животът ще продължи.

– Да – каза свещеникът. – Животът ще продължи.

Пазачът не се усмихна, ами се озъби. Притисна ножа към гърдите на свещеника и се тросна:

– Не сте чули и една проклета дума от това, което казах. Ето затова не понасям тия като вас. Палите си свещите и мрънкайте на латински заклинания, молите се на несъществуващ бог, когото не го е грижа, или пък е откачил, или е жесток, а може да е и всичко накуп. Светът става на пепелища, а вие почитате гадината, която или е уредила тази работа, или я е позволила.

Дребният свещеник вдигна ръце, същите ръце, които бяха осветили хляба и виното, сякаш за да покаже на мъжа, че са празни, че е добронамерен.

– Не твърдя, че познавам Божия промисъл – започна свещеникът и свали ръце. Следеше с поглед ножа, докато цитираше Книга на Йов: – „Тъй, аз говорих онова, що не разбирах, за чудни мен дела, които не знаех.“³

Мъжът не откъсна поглед от него в продължение на един много дълъг, изпълнен със силно неудобство момент. Гледаше и само дъвчеше вече изгубилата всякакъв вкус дъвка.

– Ще бъда откровен с вас, отче – рече той делово. – Иска ми се да ви убия на мига.

Свещеникът кимна тържествено.

– Опасявам се, че може и да се случи. Щом напълно прозреете истината.

Издърпа ножа от треперещата ръка на мъжа. Докосна рамото му.

Мъжът трепна, но не се отдръпна.

– Каква истина? – прошепна мъжът.

– Ето тази – отговори дребничкият свещеник и заби ножа в гърдите на мъжа.

Острието беше много остро – проби с лекота ризата, плъзна се между ребрата и потъна на десетина сантиметра в сърцето.

Свещеникът придърпа мъжа към гърдите си и го целуна по темето. *Нека Бог ти даде опрощение и покой.*

Приключи бързо. Дъвката изпадна от отпуснатата уста на мъжа. Свещеникът я взе и я изхвърли през отвора на пещерата. Положи тялото върху студения каменен под и се изправи. Мокрият нож присветваше в ръцете му. *Кръвта на новия и вечен завет...*

Свещеникът огледа лицето на мъртвия мъж и сърцето му пламна от гняв и отвращение. Човешкото лице беше отвратително, непоносимо гротескно. Не беше нужно вече да прикрива погнусата си.

Дребничкият свещеник се върна в Голямата зала по добре утъпканата пътека към основното помещение, където другите се стряскаха и се въртяха в неспокойния си сън. Спяха всич-

³ Йов 42:3. – Бел. прев.

ки, с изключение на Агата, която седеше облежната на задната стена на помещението. Дребничка жена, сгушила глава в обточеното с пух яке, което свещеникът ѝ беше заел, къдрите на немитата ѝ коса представляваха рошаво кълбо от сиво и бяло. В дълбоките бръчки по страните на повехналото ѝ лице, около лишената от зъбни протези уста и сред провисналата кожа около хлътналите ѝ очи имаше напластена мръсотия.

Това е човечеството – помисли си свещеникът. – Това е неговото лице.

– Отче, вие ли сте? – Гласът ѝ, силен, колкото мише цвърчене, пронизително цвърчене на плъх, едва се чуваше.

А това е гласът на човечеството.

– Да, Агата. Аз съм.

Тя примижа към човешката маска, която свещеникът носеше от детството си, скрита в сянка.

– Не мога да спя, отче. Ще поседите ли с мене?

– Да, Агата. Ще поседя с теб.

2

Изнесе телата на жертвите си над земята. Носеше ги по две едновременно, по една във всяка ръка, и ги мятеше в ямата. Хвърляше ги както дойде и слизаше за нови. След Агата уби и останалите, докато спяха. Никой не се събуди. Свещеникът действаше безшумно, бързо, със сигурни ръце и единственият шум, който се чуваше, беше съскането на разкъсания плат, когато острието потъваше в сърцето на всеки от четиридесет и шестимата души, докато остана да бие единствено неговото сърце.

Призори заваля сняг. Постоя малко отвън, вдигнал лице към небето, което беше пусто и сиво. Снегът се разтапяше по бледите страни на лицето му. Последната му зима за много дълго

време. При равноденствието капсулата щеше да слезе, за да го прибере на кораба майка, където да изчака, докато онези, които беше обучил, довършат прочистването на човешката зараза. Веднъж озовал се на борда на кораба, от спокойствието на празнотата щеше да наблюдава как пускат бомбите, които да заличат всички градове на Земята, и от човешката цивилизация нямаше да остане и следа. Апокалипсисът, за който бълнуваше човечеството от зараждането на съзнанието, най-накрая щеше да настъпи – не като дело на гневен бог, ами равнодушно, хладнокръвно, както беше хладнокръвен свещеникът, докато забиваше ножа си в сърцата на своите жертви.

Снегът се топеше по лицето му, докато гледаше към небето. Четири месеца до края на зимата. Сто и двадесет дни до падането на бомбата и прииждането на Петата вълна – човешките пионки, които бяха създали за унищожението на собствения им вид. Дотогава свещеникът щеше да остане, за да избива оцелелите, които скитаха през неговата територия.

Краят беше почти дошъл. Всичко беше почти приключило.

Дребничкият свещеник слезе в Двореца на Боговете и закуси.

3

КАТАЛИЗАТОРА

ЗАД МЕН БРЪСНАЧА прошепна:

– Бягай.

Пистолетът изгърмя до ухото ми. Целеше се в най-малката от всички цели, която е сбор от всички неща, куршумът беше мечтъ, който разсече свързващата ме с нея верига.

Малката.

Преди Бръснача да умре, вдигна нежните си скръбни очи към моите и прошепна:

– Свободна си. Бягай.
Побягнах.

4

ХВЪРЛИХ СЕ КЪМ прозореца на наблюдателната кула, земята се втурна насреща ми.

Приземих се на бетона, без да си счупя нито една кост. Нямах да почувствам никаква болка. Врагът ме беше подобрил да устоявам и на по-големи падания. Последният ми скок започна на хиляда и петстотин метра височина. Нищо работа.

Приземих се, претърколих се и се изправих, хукнах към кулата, после се спуснах по пътеката към бетонната бариера и оградата, която завършваше с бодлива тел. Вятърът свистеше покрай ушите ми. Вече бях по-бърза и от най-бързото животно на Земята. В сравнение с мен гепардът бе костенурка.

Часовите, охраняващи периметъра, сигурно ме бяха видели и мъжът на наблюдателната кула също, но никой не стреля, никой не даде заповед да ме застрелят. Полетях към другия край на пътеката като куршум, изстрелян от дулото на оръжие.

Не могат да те уловят. Как биха могли да те уловят?

Вграденият в мозъка ми процесор направи изчисленията, преди да докосна земята, и вече беше предал информацията на хилядите микроскопични микророботи, внедрени в мускулната ми система. Не трябва да мисля за скоростта, нито да преценявам времето, нито да планирам нападението. Хъбът го прави вместо мен.

Край на пътеката. Скок. Допрях за миг съвсем леко с крака повърхността на бетонната бариера, после се отблъснах и се изстрелях към оградата. Бодливата тел бе съвсем близо до лицето ми. Проврях пръстите си в пролука, широка пет сантиметра, между намотките и горния прът над нея. Прелетях над

оградата с краката напред, с извит гръб и изпънати ръце.

Стабилизирах се при приземяването и отново се затичах с всички сили, изминах деветдесетте метра по откритото пространство между оградата и гората за по-малко от четири секунди. По мен не изстреляха и един куршум. Дърветата се затвориха зад мен като дръпната завеса, стъпките ми бяха уверени по хлъзгавата, неравна земя. Стигнах до реката, водите ѝ бяха бързи и черни. Докато я пресичах, краката ми сякаш едва се докоснаха до повърхността ѝ.

От другата страна гората постепенно стана рехава и се откри тундра – съхранена природа с километри, които се простираха към северния хоризонт, безкрайна дива пустош, в която щях да се изгубя, да остана незабелязана, необезпокоявана.

Свободна.

Тичах с часове. Дванайсетата система ме поддържаше. Тя възстановяваше силите на ставите и костите ми. Вдъхваше сили на мускулите, възвръщаше силите ми, издръжливостта, заличаваше болката. Трябваше само да се отпусна. Трябваше само да имам доверие и щях да издържа.

VQR. Бръснача беше издълбал тези три букви на ръката си на светлината от сто горящи тела. VQR. Побеждава онзи, който издържи.

Някои неща – бе ми казал той вечерта, преди да умре, – чак до най-дребното от всички, си заслужават сбора от всички останали.

Бръснача беше осъзнал, че никога няма да избягам и да оставя Малката да страда. А аз трябваше да се досетя, че той ще ме спаси, като ме предаде. Още в самото начало го беше направил. Бе убил Малката, за да живея аз.

Скучната околност се простираше във всички посоки. Слънцето се спускаше към хоризонта на безоблачното небе. Сълзите ми замръзваха, още не потекли заради хапещия вятър, жулещ лицето ми. Дванайсетата система защитава от болката, която засяга тялото, но е безпомощна срещу болката, която смазва душата.

Часове по-късно продължавах да тичам, докато остатъците от светлината бледнееха върху небето и се появиха първите звезди. На хоризонта се показва корабът майка – висеше като

зелено око без клепач, което се визира надолу. Никой не бягаше от него. Никой не се криеше. Корабът майка беше недостижим, непревземаем. Дълго след като и последният човек бъде унищожен и сведен до шепа пръст, той ще стои там, неумолим, непробиваем, непознаваем: Бог беше детронизиран.

И продължих да тичам. През праисторическия пейзаж, в който човешки крак не беше стъпвал, през света, какъвто е бил преди доверието и сътрудничеството да вдъхнат сили на звяра на напредъка. Сега светът се връщаше към това, което бе представлявал преди да го опознаем. Изгубеният рай. Възвърнатият рай. Спомних си усмивката на Вош, тъжна и горчива. *Оцеляла. Такава ли съм?*

Тичах към нищото, тичах от нищото, тичах през пустия пейзаж със съвършена белота под необятността на безразличното небе. Вече разбирах. Мисля, че го проумях най-накрая.

Намали човешката популация до контролирана численост и после изтръгни от нея човешкото, защото доверието и сътрудничеството са истинските заплахи за крехкото равновесие на природата, неприемливите грехове, които докараха света до ръба на пропастта. Другите са си направили извода, че единственият начин да спасят света, е да унищожат цивилизацията. Не отвън, ами отвътре. Единственият начин да се унищожи човешката цивилизация, е като се промени човешката природа.

5

ПРОДЪЛЖИХ ДА ТИЧАМ из пустошта. Все още никой не ме преследваше. Дните минаваха, все по-малко се тревожех, че могат да се появят хеликоптери, от които да наизскачат отряди, и все повече ме беше грижа да си осигуря топлина, да намеря прясна вода и белтъчини, необходими за организма на крехката домакиня на Дванайсетата система. Копаех дупки и се криех в тях, строях заслони, в които да спя. Заострих три клона като

копия и с тях ловувах зайци и мишки и ядях месото им сурово. Не смеех да запаля огън, макар да знаех как. В „Кемп Хейвън“ получих ценен урок от врага. Врагът ме научи на всичко необходимо за оцеляването в пустошта, после ми даде извънземна технология, която помогна на тялото ми да се приспособи. Научи ме как да убивам и как да не бъда убита. Научи ме на онова, което човешките същества бяха забравили след десет столетия сътрудничество и доверие. Научи ме какво е страхът.

Животът е кръговрат, животът е обвързан със страха. Страхът на хищника. Страхът на жертвата. Без страх животът нямаше да съществува. Опитах се да го обясня веднъж на Зомби, но той май не ме разбра.

Изтърпях четиридесет дни в пустошта. И – не. Скритият смисъл на броя на дните не ми убягна.⁴

Можех да издържа и още време. Дванайсетата система беше в състояние да ме поддържа много повече от сто години. Кралица Марика, самотната, древна ловджийка, бездушната обвивка, която ръфа изсъхнали кости от мъртви животни, неоспорим суверен на безсмислено царство. И накрая системата щеше да рухне и тялото ѝ да се разпадне или щеше да стане жертва на хищниците, а костите ѝ, разпилени от тях, щяха да се превърнат в неразгадани руни от изоставена земя.

Върнах се. Вече бях разбрала защо не идват.

Вош беше два хода пред мен, от самото начало водеше в играта. Малката беше мъртва, но аз все още бях обвързана с обещанието, което не бях дала на също вече мъртъв човек. Но вероятността беше станала безсмислена.

Той знаеше, че не бих могла да изоставя Зомби, особено след като има шанс да го спася.

И имаше само един начин да го спася. Вош знаеше и това.

Трябваше да очистя Ивън Уокър.

⁴ Христос прекарва четиридесет дни в пустинята, където изтърпява лишения и е подложен на изкушения от страна на Дявола. – Бел. прев.

Рик Янси е автор на поредицата „Петата вълна“, която е включена в списъка на бестселърите на *Ню Йорк Таймс*, както и на няколко романа за възрастни и на мемоарите *Confessions of a Tax Collector*. Първият му роман за юноши *The Extraordinary Adventures of Alfred Kropp* е бил сред финалистите за наградата „Карнеги“. През 2010 година неговият роман *The Monstrumologist* получава почетната награда Майкъл Л. Принц, а поредицата *The Curse of Wendigo*, е финалист за наградата на *Лос Анджелис Таймс*. Когато не пише, не мисли за писане и не пътува из страната, за да говори за писане, Рик прекарва времето си със семейството си.

www.rickyancey.com
Twitter: @RickYancey
www.5thwaveiscoming.com